

RUM
397

MATHIAS MEYRELL

RUM 397

Om det här brevet någonsin når någon där ute: Jag vet egentligen inte varför jag redogör för de här händelserna eftersom jag ändå snart ska dö. Antagligen redan i natt. Den torra, vithåriga med cigaretten och de ålderdomliga spritflaskorna som sitter nedsjunkna i fåtöljen där borta har gjort det alldeles klart och tydligt för mig. Otaliga gånger har hon sagt det. Nu jag har äntligen accepterat mitt öde.

Hon är vidrig där hon sitter och stinker i all sin ruttna, hånleende självgodhet. Först började jag kalla henne för dödskärringen. Sedan bara kärringen. Hon som inte kommer att lämna min sida förrän jag är borta.

Varför skriver jag de här raderna som en desperat idiot med ett svettigt och darrigt grepp om hotellpennan mot pappret med Hôtel Eggers pampiga logga? Jag antar att det kanske är ett fåfängt försök att bevisa att jag inte var galen i natt. Allt det här hände på riktigt och jag tog inte mitt eget liv. Mvh S.J.

Makterna ska veta att jag har försökt fly härifrån på olika sätt. Mobilen. Internet. Hotelltelefonen. Allt är genomgången och testat. Ingenting fungerar. Allt är dött. Jag har bankat mina knogar blodiga mot den förbannade rumsdörren, men ingen kommer, eftersom ingen finns där ute för mig. Jag fattar det nu. Det sitter ett svin här inne som ska till slakt.

Fönstret ut mot gatan, den mest desperata men uppenbara flyktvägen, visade sig vara ännu en återvändsgränd. Igår kväll kastade jag hela min ansenliga tyngd mot det. Inte en spricka. Inte en blick upp mot mig från gatan. Jag kunde lika bra ha slängt mig mot en tegelvägg. Efter mitt tilltag stampade jag i golvet så hårt och så länge att fotsulorna på skorna sprack. Allt jag fick ut av det var ett rökhostigt litet hånskratt från kärringen, lugnt setad i fåtöljen. Tyvärr kan jag inte göra något åt min fångvaktare. Hennes fruktansvärda stank kan jag närmast beskriva som en blandning mellan ruttna hushållssopor som bakat i en container en rekordvarm sommardag, tantpiss och lukten från den värsta bakfylllespyan du kan tänka dig. Jag kommer inte närmare en meters radie av fanskapet även om jag håller andan. När jag försökte tidigare i natt tuppade jag nästan av, benen vek sig och jag fick krypa tillbaka till min plats vid skrivbordet.

Jag har haft många långa timmar att fundera i min ensamhet och har kommit fram till en fruktansvärd slutsats. Det är som att världen inte längre accepterar min existens och jag är övertygad om att det är kärringen som ligger bakom det. Oftast säger hon ingenting, tack och lov, men ibland dricker hon ur sina dammiga spritflaskor och då viskar hon saker till mig som är så avskyvärda att mitt sinne inte förmår att återge orden här. Det är onskans ord från en annan värld, som ingen levande människa ska behöva höra. Att jag inte har blivit tokig på kuppen är ett mirakel. Eller så är det för att kärringen vill ha det så; att jag ska vara vid mina sinnens fulla bruk när jag dör.

Det värsta av allt, förutom att jag ska dö, är att jag inte förstår varför det här händer mig. Jag är ingen särskild. Kom hit från Skåne till Göteborg som en av ganska många Project Managers för att planera marknadsföringen av Göteborgs 400-årsjubileum som ska firas nästa år. I mina ögon är jag en anständig människa som inte förtjänar detta. Men det är för sent att gnälla nu och jag är redan dömd. Av henne.

Kärringen har fixerat mig med blicken igen. Jag kan inte annat än att stirra tillbaka eftersom jag förstår att det är dags nu. Kan inte röra kroppen. Nu lyfter hon långsamt ett finger torrt som fnöske mot mig och om inget under sker nu så är det här det sista raderna jag någonsin skriver. Hon håller fingret stadigt pekande mot mig och reser sig sakta. O gode Gud, om du finns där ute, hjälp mig nu. Förlåt mig för allt jag gjort. Hon reser sig. O Gud, jag vill inte att hon reser sig.

- - -

På kvällen den förste juni 2023 befann jag mig utanför anrika Hôtel Eggers på Drottninggatan i Göteborg. Jobbet var att täcka invigningen av Göteborgs 400-årsfirande för en av de större dagstidningarna. Det här var kvällen innan spektaklet och jag hade bestämt mig för att gå med i en av stadens spökvandringar, mest för att fördriva tiden och kanske fixa en blänkare i kvällspressen. Vem älskar inte en lagom läskig spökhistoria, liksom? Göteborg har alltid haft ett rykte som ett slags epicentrum för övernaturlig folktro, så varför inte utnyttja det? Lite extra cash sitter väl aldrig fel.

Det var en ganska stor grupp som hade stannat framför den pampiga K-märkta hotellbyggnaden från 1859. Guiden var just i färd att berätta om fru Ebba Eggers som varit spritkassörska på hotellet för länge sedan. Efter att ha sol- och vårat sig till ägandeskapet genom giftermål lär hon aldrig ha lämnat hotellet, inte ens efter sin död. Det fanns vittnesmål om att gäster på rum 397 sett hennes gestalt dyka upp och försvinna vid olika tillfällen.

Under tiden som berättelsen om den bedrägliga hotellfrun fortsatte stack jag handen i min jackficka för att ta upp mobilen så jag kunde knäppa några bilder på hotellfasaden. Jag kände hur min hand slöt sig om en liten bunt med papper istället för telefonen. När jag fått upp bunten såg jag Hôtel Eggers logga och där under en darrig handskriven text längs med linjerna. Jag såg mig om, men ingen fanns i närheten och jag började läsa.

Fel. Hon läste för mig, med torr och sprucken rökröst. *Sigge Johanssons sista rader.*

Brevet hade gripit tagit i mig på ett sådant sätt att jag knappt märkt att guiden avslutat berättelsen och uppmanat gruppen att vandra vidare till nästa plats. Jag tittade dit, men förmådde inte röra mig ur fläcken. Det var något jag behövde göra nu. Det första var enkelt. Jag behövde bara titta upp, mot rum 397. Där stod hon i fönstret, den vithåriga. Hennes beniga pekfinger pekade rakt mot mig och jag visste med ens sanningen. Hon hade straffat Sigge Johansson för något han aldrig velat erkänna ens i sitt sista brev, och det var ett likadant brott jag begått. Oupptäckt. Utan att ångra det, vilket kanske var det värsta av allt. Fru Eggers gillade inte oärliga brottslingar som mig och Sigge och vi var båda dömda nu.

Det var ytterligare två saker jag behövde göra. Avboka mitt nuvarande hotellrum och checka in på Hôtel Eggers, rum 397. Jag avvek omedelbart från gruppen och tog några beslutsamma steg mot entrén.